

Arrest

nr. 312 634 van 6 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 8 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOURI, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Begin februari 2019 werd verzoekster geboren te Brussel.

1.2. Verzoeksters moeder diende op 25 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet ook in verzoeksters naam als begeleide minderjarige vreemdeling werd ingediend. Op 18 juli 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid aangezien verzoeksters moeder reeds internationale bescherming genoot in Cyprus. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 8 januari 2020, nr. 230 926).

1.3. Op 21 januari 2020 werd in eigen naam van verzoekster een verzoek om internationale bescherming ingediend.

De commissaris-generaal besliste op 30 september 2021 dat het verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 22 april 2022, nr. 271 657). Het tegen dit arrest ingediende cassatieberoep werd niet-toelaatbaar verklaard (RvS 30 juni 2022, nr. 14 946 (c)).

1.4. Op 10 oktober 2022 diende verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 november 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 14 november 2022 verzoekster ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 21/01/2020

Overdracht CGVS: 29/01/2020

Uw moeder werd in uw hoofde op 23 augustus 2021 van 13.57 tot 15.58 gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Tijdens dit persoonlijk onderhoud werd uw moeder bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat meester Oger, loco meester Loobuyck, was gedurende heel het persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Uw moeder verklaart in uw hoofde dat u de Somalische nationaliteit bezit en dat u geboren bent op [...] februari 2019 te Brussel. Uw moeder, geboren in Jambalul en als kind naar Mogadishu verhuisd, werd op 6-jarige leeftijd met de zus van haar moeder, haar echtgenoot en hun kinderen naar Saoedi-Arabië gestuurd. Uw moeder werd vanwege haar illegaal verblijf in Saoedi-Arabië in 2011 gedeporteerd naar Mogadishu, Somalië. Aangezien uw moeder geen familie meer had in Somalië waarbij ze terecht kon, besloot uw moeder Somalië te verlaten en eind 2012 via Kenia, Oeganda en Turkije naar Cyprus te gaan alwaar uw moeder een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 6 maart 2014 werd uw moeder in Cyprus erkend als vluchteling. In Cyprus leerde uw moeder uw vader, Djiboutiaans staatsburger, onder de valse naam A.(...) H.(...) kennen, met wie zij religieus alsook wettelijk huwde. Inmiddels is uw moeder religieus van hem gescheiden en niet op de hoogte van de huidige verblijfplaats van uw vader. In december 2018 verliet uw moeder Cyprus ten gevolge van de problemen met uw vader en omdat ze het financieel moeilijk had en een betere toekomst wilde voor u.

Op 28 december 2018 diende uw moeder (A.(...) A.(...), F.(...), OV-nummer) in België een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 19 juli 2019 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen aangezien uw moeder reeds over internationale bescherming, m.n. het vluchtelingenstatuut, beschikt in Cyprus. Op 1 augustus 2019 diende uw moeder een beroep in tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV), die op 8 januari 2020 een arrest velde ter bevestiging van de beslissing van het CGVS (arrest nr. 230 926). De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980 die tevens op u betrekking heeft aangezien u ongeveer een jaar voordien geboren bent.

Op 21 januari 2020 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek vermeldt uw moeder dat u niet naar Cyprus kan gaan omdat er geen gezondheidszorg is en u een bepaalde allergie heeft die u ervan verhindert bepaalde zaken te eten en waarvoor u aangepaste melk dient te drinken. Uw moeder verwijst ook naar een crème teneinde te voorkomen dat uw huid zou jeuken. Overigens stelt uw moeder in Cyprus geen onderdak te zullen hebben en dat er geen werk of scholing beschikbaar is. Uw moeder stelt overigens dat haar statuut zou zijn vervallen.

Uw moeder vreest overigens dat u bij terugkeer naar Somalië het slachtoffer zal worden van vrouwelijke genitale verminking.

Bovendien dient uw moeder ter staving van uw verzoek de volgende documenten in: (1) een attest vrouwelijke genitale verminking (verder VGV) teneinde aan te tonen geen VGV te hebben ondergaan (Dr.H.(...), dd. 12/08/2021), (2) een kaart van GAMS van uw moeder en (3) uw medisch dossier.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden met uw moeder (gezien uw te jonge leeftijd om gehoord te worden) en in bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit de verklaringen van uw moeder op het Commissariaat generaal dat uw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die uw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 28 december 2018, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is. Uw moeder verklaart immers in het kader van uw verzoek dat de levensomstandigheden in Cyprus slecht zijn, er geen werk, huisvesting of mogelijkheden tot opleiding beschikbaar zijn in Cyprus en er sprake is van discriminatie. Uw moeder hekelt overigens de slechte gezondheidszorg in Cyprus (zie notities van het persoonlijk onderhoud (verder notities), p. 11-12).

Wat betreft het verzoek om internationale bescherming dat door uw moeder (na uw geboorte eveneens in uw hoofde) werd ingediend, dient te worden vastgesteld dat haar verzoek niet ontvankelijk werd verklaard daar niet kon worden aangenomen dat u en uw moeder bij terugkeer naar Cyprus zouden worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Hieraan dient te worden toegevoegd dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Uw moeder kon in het kader van haar verzoek, dat evenzeer in uw hoofde werd ingediend, bovenstaande niet aannemelijk maken. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd in haar arrest 230 926 dd. 08/01/2020 en stelt als volgt:

'Uit de bestreden beslissing blijkt en samen met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat verzoekster [uw moeder] persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Cyprus verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Cyprus. Verzoekster gaat niet in op en laat altoos geheel na om middels concrete, pertinente en valabele elementen afbreuk te doen aan de concrete motieven in de bestreden beslissing die altoos doen concluderen. Verzoekster toont niet concreet aan dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ze toont niet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Cyprus in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Verzoekster maakt, zo wordt herhaald, evenmin op concrete wijze aannemelijk dat zij Cyprus heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat de levensomstandigheden in Cyprus moeilijk zouden zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Cyprus betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Cypriotische onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de

EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socioeconomische mogelijkheden of perspectieven van de onderdanen van Cyprus problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekster internationale bescherming werd toegekend in Cyprus, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekster gebruik kan maken.

Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekster toont niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Cyprus, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekster in Cyprus als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Cyprus het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoeksters levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Volledigheidshalve wijst de Raad in dit verband nog op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C- 319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet dus zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster blijft hier echter in gebreke...

De verzoekende partij moet aldus zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, in casu Cyprus waar haar de vluchtelingenstatus werd verleend, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Zo gaat zij niet in op en ontkracht noch weerlegt zij de motivering in de bestreden beslissing waarbij o.a. op goede grond wordt vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk nooit een poging heeft ondernomen om bescherming te zoeken tegen haar ex-partner A. bij de Cypriotische autoriteiten, terwijl verwacht mag worden dat men zich eerst wendt tot de bevoegde instanties van het land waar men internationale bescherming geniet. Evenmin werpt verzoekende partij ook maar enigszins een ander licht op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat haar verklaringen dat zij in Cyprus niet de middelen zou hebben om voor haar en haar kind te zorgen niet aannemelijk zijn, in welk verband de bestreden beslissing op goede grond luidt als volgt: "Dat u voorts in Cyprus niet de middelen zou hebben om voor u en uw kind te zorgen, is niet aannemelijk.

Uit uw verklaringen over uw verblijf aldaar, blijkt immers dat u er steeds onderdak heeft gehad, dat u er een leefloon kreeg, dat u er werd geholpen door een hulporganisatie en vrienden en dat u zelf ook geld verdiende door haren te vlechten, te koken en te poetsen. Bovendien kon u 2.000 dollar neertellen om onder begeleiding naar België te reizen. U had 300 euro spaargeld en de rest van het bedrag verzamelde u door de verkoop van uw juwelen. Dat u zou zijn gediscrimineerd in uw zoektocht naar werk in Cyprus omwille van uw hoofddoek, is dan weer een blote bewering die u niet staft aan de hand van enig concreet element. Zoals hierboven aangegeven, kon u bovendien wel aan de slag als poetsvrouw in het appartementsgebouw waar u verbleef".

Bovendien haalt uw moeder aan dat u met een allergie bent geboren waardoor u bepaalde zaken niet mag eten. Zo kan u bijvoorbeeld geen normale koemelk drinken. Overigens dient u gebruik te maken van een bepaalde crème om jeuk te voorkomen (zie notities, p. 11-12). Dienaangaande meent uw moeder dat u in Cyprus geen medische zorgen zou kunnen krijgen. Gevraagd om welke reden u in Cyprus geen gezondheidszorg zou kunnen krijgen, stelt uw moeder dat in Cyprus geen menselijke waarden bestaan en uw

moeder weet dat je er geen recht hebt op gezondheidszorg. Gevraagd naar de ervaringen van uw moeder met de Cypriotische gezondheidszorg, stelt ze dat er bij publieke ziekenhuizen een lange wachttijd is en je er vaak wordt afgescheept, wat echter blote beweringen zijn die uw moeder geenszins weet te staven. Uw moeder geeft bovendien wel aan in het publieke ziekenhuis medicatie te kunnen verkrijgen maar een scan of computer te worden geweigerd. Kortom kan niet worden hardgemaakt dat u bij terugkeer niet over de nodige medische zorgen zou kunnen beschikken.

Tenslotte dient opgemerkt dat met betrekking tot deze door uw moeder aangehaalde medische problematiek, waaromtrent overigens niet concreet wordt aangetoond dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel van deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Wat betreft het neergelegde attest vrouwelijke genitale verminking en de kaart van GAMS dient opgemerkt dat deze betrekking hebben op een vrees bij terugkeer naar Somalië en bijgevolg in casu niet dienstig zijn.

Het neergelegde medische dossier tenslotte waarin melding wordt gemaakt van uw vroeggeboorte wijzigt bovenstaande evenmin daar uitdrukkelijk wordt aangegeven hier geen gevolgen van te ondervinden (zie notities, p. 14).

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

Wat betreft de status of verblijfsregeling in uw hoofde, in geval van terugkeer naar Cyprus moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt gééenszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn.

Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen.

Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient u zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van uw kind dan ook te beroepen op de geëigende procedures die u naar het Cypriotisch recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die u hieromtrent hebt aldaar te doen gelden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat de door uw moeder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geponeerde stelling dat haar statuut in Cyprus zou zijn vervallen en zij bijgevolg, tezamen met u, zou kunnen worden gedeporteerd naar Somalië, niet kan worden bijgetreden. Het dient immers opgemerkt dat overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in het administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat uw moeder werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die uw moeder werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat haar status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van haar status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat uw moeder niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus of dat, mocht dit het geval zijn, haar verblijfsvergunning die verband houdt met haar status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven een kopie te verkrijgen van de notities van het persoonlijk onderhoud en indien gewenst opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Op datum van 27 september 2021 ontving het CGVS geen opmerkingen en bijgevolg wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor asiel en migratie op het feit dat uw moeder, A.(...) A.(...), F.(...), OV-nummer internationale bescherming werd verleend in Cyprus. Om die reden mag u niet worden teruggestuurd naar Somalië."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- "- Schending van artikel 57/6/2, §1 van de vreemdelingenwet*
- Schending van artikelen 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet*
- Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting*
- Schending van artikel 57/1, §4 VW Schending van artikel 3 EVRM".*

Verzoekster stelt dat zij is geboren in Brussel en nooit enige bescherming heeft genoten in Cyprus. Verzoekster meent dan ook dat het onderzoek had moeten gevoerd worden ten aanzien van Somalië en niet ten aanzien van Cyprus. Als de commissaris-generaal dat had gedaan, dan kon hij niet anders dan besluiten dat verzoekster (minstens voor het gevaar van besnijdenis) in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde voor de subsidiaire beschermingsstatus. In die zin zijn de artikelen 48/4 en 48/3 van de Vreemdelingenwet geschonden.

De verblijfsvergunning van verzoeksters moeder in Cyprus is ondertussen komen te vervallen. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad die erop wijst dat zelfs wanneer de ouders van een verzoekende partij recht zouden hebben op een verblijf in Cyprus, dit de commissaris-generaal niet ontslaat van zijn verplichting om het asielrelaas, de vrees en het recht op bescherming in België te onderzoeken.

Verzoekster verwijst naar rechtspraak die stelt dat de mogelijkheid om een verblijfsrecht en een verblijfsvergunning te verkrijgen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, niet kan worden gelijkgesteld met een internationale beschermingsstatus. Het komt aan de Belgische asielinstanties toe om de vrees voor vervolging of ernstige schade te beoordelen ten aanzien van het land van nationaliteit van verzoekster, *in casu* Somalië.

Verzoekster verwijst tevens naar rechtspraak die bevestigt dat noch artikel 23 noch enig artikel in Richtlijn 2011/95 voorziet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status werd verleend. Deze uitbreiding kan worden voorzien door een lidstaat, maar moet expliciet onderzocht worden en bevestigd door de desbetreffende lidstaat.

De commissaris-generaal heeft op geen enkel ogenblik onderzocht in welke omstandigheden verzoekster, een minderjarige die in België is geboren en nooit een voet in Cyprus heeft gezet, terecht zal komen en of zij er überhaupt internationale bescherming zal genieten. Er werd hier geen enkel onderzoek naar verricht, noch bevat het administratief dossier dergelijke bevestiging van de Cypriotische autoriteiten. De commissaris-generaal verliest volledig het hoger belang van het kind uit het oog en stelt verzoekster bloot aan onmenselijke en vernederende behandelingen zoals beschreven in artikel 3 van het EVRM. Ook in de huidige beslissing werd de eventuele nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster uitsluitend onderzocht en beoordeeld ten aanzien van Cyprus.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk en schenden aldus tevens het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Subsidiair vraagt verzoekster om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiar om de thans bestreden beslissing te vernietigen en haar dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek in het licht van deze nieuwe elementen.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch

ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die haar ertoe brengen die beslissing te nemen. Zij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. De Raad wijst erop dat verzoekster zich in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming reeds beriep op het feit dat zij geen bescherming geniet in Cyprus aangezien zij in België geboren is, zodat deze elementen reeds werden beoordeeld in het kader van dit verzoek (RvV 22 april 2022, nr. 271 657). In dit arrest werd gewezen op het bestaan van de familiale band tussen verzoekster enerzijds en haar moeder die een internationale beschermingsstatus geniet in Cyprus anderzijds. De Raad wees erop dat Cyprus gebonden is door het EU-*acquis* inzake de rechten van het kind en het recht op een gezinsleven. Zo erkent artikel 7 van het Handvest het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven. Volgens vaste rechtspraak moet dit artikel worden gelezen in samenhang met de verplichting om rekening te houden met de in artikel 24, tweede lid, van het Handvest erkende belangen van het kind en in aanmerking te nemen dat, overeenkomstig artikel 24, derde lid, een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden.

Het is met bovenstaande in gedachte niet denkbaar dat verzoekster in Cyprus zou worden gescheiden van haar moeder en repatriëring zou riskeren terwijl haar moeder er internationale bescherming geniet. Dit zou indruisen tegen de beginselen van het belang van het kind en van de eenheid van het gezin, overeenkomstig respectievelijk het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De Raad wijst er ter aanvulling nog op dat het hoger belang van het kind er niet in bestaat dat in elke hypothese over het kind zijn of haar geval zo snel mogelijk en dus in het land waar het zich bevindt, uitspraak wordt gedaan. Het Grondwettelijk Hof heeft overwogen, in het licht van de toepassing van de regels voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van een asielaanvraag en betreffende een veilig geacht derde land, dat niet in elke hypothese de mogelijkheid wordt uitgesloten om een minderjarige aan een andere lidstaat over te dragen (GwH 25 februari 2021, nr. 23/2021, punt B.90.1.). Deze overweging kan evenzeer worden aangenomen bij de beoordeling van de regels over voorliggend volgend verzoek om internationale bescherming.

De Raad is van mening dat verzoeksters grieven kennelijk niet in verband kunnen worden gebracht met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en de vraag of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Er zijn ook geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het vorige verzoek om internationale bescherming.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, oordeelde de bestreden beslissing op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit naar Somalië zou kunnen leiden tot refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

3.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP